

Ewa Szary

"Koncepcja szczęścia w powieści
Marii Dąbrowskiej "Noce i dnie", Ewa
Borowiecka, "Annales Universitatis
Mariae Curie-Skłodowska. Sectio F.
Nauki filozoficzne i humanistyczne"
vol. XXII (1967) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 14/42, 130

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/I/ BOROWIECKA Ewa: Koncepcja szczęścia w powieści Marii Dąbrowskiej "Noce i dnie". "Annales Universitatis Mariae Curie-Skłodowska. Sectio F. Nauki filozoficzne i humanistyczne". Vol. XXII:1967 /wyd.1970/ s. 27-56.

Praca jest systematycznym i teoretycznym wykładem filozoficznej koncepcji szczęścia, wypowiedzianej w dziele literackim: "Nocach i dniach" Dąbrowskiej. Pojęcie "szczęścia", tak jak rozumie je W.Tatarkiewicz /"O szczęściu"/, zestawia autorka z tymi wypowiedziami i działaniami narratora i bohaterów powieści, które dotyczą obecności lub braku szczęścia. Na tej podstawie rozpatruje obiektywne i subiektywne uwarunkowania, jakie stanowią o szczęściu bohaterów powieści Dąbrowskiej. Kolejno pisze: o dobrach materialnych, o dobrach kultury duchowej, stosunku do ludzi, o pracy i "świadczeniach na rzecz drugich". Koncepcja szczęścia w powieści Dąbrowskiej nosi, z jednej strony - zdaniem autorki - cechy altruizmu, a z drugiej strony - cechy aktywności i dynamizmu, ponieważ szczęście jest do osiągnięcia dla każdego.

BF/42

E.Sz.

/I/ BYSTYDZIENSKA Grażyna: Tradycja i "rewolucja" w doktrynie poetyckiej T.S.Eliota. "Annales Universitatis Mariae Curie-Skłodowska. Sectio F. Nauki filozoficzne i humanistyczne". Vol. XXII:1967 /wyd. 1970/ s. 75-84.

Celem pracy jest interpretacja poetyckich i krytycznych wypowiedzi T.S. Eliota na temat roli tradycji literackiej w poezji, a zwłaszcza jako źródła "rewolucji poetyckiej". Zdaniem autorki, Eliot szukał w przeszłości literackiej autorytetu, obiektywności i uniwersalności. Przypisując jej wielkie znaczenie, nie ignorował jednak potrzeby "rewolucji poetyckiej", wprowadzającej dekonwencjonalizację środków artystycznych. Eliot uważał, że eksperymenty poetyckie nie powinny izolować się od tradycji literackiej całkowicie - gdyż to ona właśnie stanowi ich podstawę. To przekonanie Eliota konfrontuje autorka z innymi jego przekonaniem, dotyczącymi tzw. "obiektywnego korelatu" w poezji oraz z konkretnymi realizacjami tej właśnie techniki w twórczości poety.

BF/42

E.Sz.